

Q V Æ S T I O M E D I C A

QVOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBVS MANE DISCVTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORVM DIE VOVIS DECIMA NONA DECEMBRIS.

M. VICTORE PALV, Doctore Medico Moderatore.

759

Est-ne caliditas causa marasmus?

QUOTIDIE morimur: Vitam, vt & vnbra corpus, mors certa pedetentim sequitur, ducitur vel *μαρasmus*. Vtrique impetus sit ab alio: sed *οβείσι* calor, licet *αδελος* permanens est calidi in humido, vt subiecto non vt pabulo: Hæc eiusdem est extinctio quæ *οβείσι* tantum in labes. Vita hominis septem dierum, si non iactura refarciatur, & ascitio humidum incrementum reparatur: At dum continuâ actione obsolescit calor ei insitus, adeoq; ab alimentis primò dissimilibus vicissim patitur; sit vt acceptum expensio non respondeat, & vitalis ille thesaurus exauritur, nisi excrementorum copiâ prius calor obruatur, aut eorumdem incendio humidum præpropere deuas-
stetur. Ita semper alterum alterius ruinam trahit, quæ tam arctâ necessitudine coniunguntur, vt vnum efficiant ad vitam apprimè necessarium. Hæc quippe primaria est animæ sedes, hoc princi-
pale instrumentum, quo facultas vegetatrix vna materiam alterat, vincit & terminat, & quæ primum fingit, deinde auget & conseruat, imò redintegrat: idem viuacis formæ nutu & auspiciis tantum
agens, sui exitium quoquo modo moliri nescit: calefacit sed sine sensu; non vrit sine
nec *quærit* vt *absumat*, verum *absumpta* requirere tentat.

N animalibus præter insitum illum calorem, datus est alius à corde seu fornace quæ in usum influens, vagis in spiritibus (quos animales tantum & vitales agnoscimus) vitâ tamen carentibus, consi-
stens, ventilatione indigens, sensumque feriens: cuius beneficio animales operationes mino perficiuntur, & naturales plurimum adiuuantur, præsertim quæ ipsis animantibus peculiaries sunt cõtio-
nes & excrementorum vacationes. Vnde hunc æquius animalem dicas quam vitalem, inquam & hoc nomen sibi quoque meritò vendicat, quandiu moderationem seruat. Ille ipse infirmum, cui affi-
nis est & in origine ac essentiâ elementari plane similis, excitat ac resocillat, sic vt *οβείσι* partes frigrant torpescant, neque tamen statim emoriantur; ab eius scilicet priuatione facilis est ad habitum
reditus. Eiusdem beneficio parti laboranti opem ferunt cæteræ, omniumque conuulso vna est, quæ propterea in perfectis animalibus separatæ non viuunt. Cælestem putarem si daretur aliquis:
nullum est apud nos Promethei furtum. Ventres hyeme naturâ calidiores, tum canis antiperistalticos lege, tum leuiori ambientis in humidam substantiam impressione: si tamen natura parum sit ro-
busta, metuenda hyeme *οβείσι*, quemadmodum æstate *μαρasmus*.

In plantis non alia querenda est *αδελος* causa quam hæc ambientis externi iniuriæ illæ in regionibus temperatis & lætiores cernuntur & viuaciores. At animalia aliam præterea & *γίγας* causam
intra se circumferunt, calorem illum influentem, qui etiam si beneficis, insito consuetis & amicis, fieri tamen non potest quin, cum igneus sit, & scorsim ab anima, licet ab eadem directus, operetur,
propriam quoque dissipandi exiccandique vim prædatorius exeret, vitalem succumbat, sique tandem tabem, quamuis aliud agens, accersat: Est & non est. Quod insitus iugiter reponit, hic cum
externo exhaurit: Vita circulus est, imperfectus tamen ac velut spiralis ad idem punctum nunquam remans. Sæpius incandescant spiritus iræ, impotenti amore, motu corporis immoderato, aliisque euf-
modi, hominem macerari videbis atque confici. Quod si in iis insuper qualibet decedat calor & acrior, sit febrilis ac vltulator, itavt qui prius ad putredinem quasi naturalem tacitè duce-
bat, tunc morbosam, à quâ spiritus ipsi immunes non sunt, celeriter inducat. Sic tollit febri & synochæ impetui, putris citò succedit; inflammationi gangræna; ac omnino materie vitio diu carere
non potest interperies calida. Interim dum ardent humores & spiritus, *flamma* ab illâ *vitæ*, & octo dierum spatio plus de humido decedit, quam aliis deperisset longo annorum circuitu:
Vnde senectus ex morbo, at tamen insitum reparabilis, siquidem insitus in partibus calor tonum seruauit, alioquin si à naturâ descuerit, sit hostis minimè reconciliandus, nec vllâ arte in gra-
tiam rediturus: Inde hæctica consummata & insanabilis, cuiusmodi nunquam primum edit, & solâ ægotantis aut medentis culpâ contingit.

ST igitur *μαρasmus* *φθορά* *ζωόντος σώματος* *ὅτι ἐν ὀλίγῳ, seu breuius, putredo viuentis, ὅτι φθορά ἐν ἐλάχιστῳ ὄντι, διὰ τὴν ἐν ὀλίγῳ φύσιν θερμότητος, ὅτι ἀλλοτρίαν θερμότητος*. Hæc definitio Aristotelica, quæ à Ga-
lenicâ nihil re-ipsâ distat, quamlibet putredinem comprehendit; cuius species duæ genendi aut patendi modo, sed tempore tantum distingui volumus. Vtriusque genus idem, differentia eadem & causa:
cætera nihil moramur. Esto alia *χρὴ* *ὄλεθ*, alia *χρὴ* *μείρος*: Illa omnibus mixtionibus (non tamen necessariis) & simplicis ortui contrapposita; hæc minimè, quamquam frequentior & sensibus ac
vulgo notior: Illa contagiosa non sit; hæc maximè, quæ fere putent quæ putrent: Illa inmodam dissolutionem terminetur; hæc ad alterius mixti generationem: illa denique semper vna eademque
sit; hæc totuplex, quotuplex rerum putrescentium conditio occurrit. Vt putredinis nullus marcor: propriè naturalis; & si rem bene æstimemus, corruptio omnis violenta est, siue causas naturali-
ter operantes consequatur, siue non. Caue combustionem cum *σύν* confundas; hæc ex febre ardente & syntectica, non tam *μαρasmus* est quam incendium.

T in artibus ignis, sic in viuentibus calor faber est & facultas quâ anima *θερμότητι* potestatem in ædum educit: Et quò illa plures aut præstantiores, eò vberior à naturâ nulli nouere datus est. Cernis varios
viuentium ordines, tot sunt diuersi caloris natiui gradus. In animalibus affluit lucus a foco communi: in plantis insitus sufficit, neque is in omnibus æqualis, aut semper exuperans. Naturæ parum
conuenienter philosophantur, qui hunc à suo humido abstractum intelligunt, cum quærit, nutritur, idemque numero toto vitæ decursu permanet. Flamma etiam Vestalis licet eadem videatur, agen-
tem tamen in suum, quod è cremio expirat, pabulum calore, in perpetuo generatione consistit, quæ proinde non tam augeri multiplici proportionè, quam generari dicenda: sibi nimirum continua succedit
move fluentis aquæ. Falleris qui putas viuentium substantiam totam sic reuolui. Axioma quæ vita vertitur, quique motu atteritur non tam suo quam alieno: hoc carent mixta inanimata, quæ pro-
inde recto tramite ab ortu ad occasum vergunt. In iis elementa adu minimè remota & formæ mixti mancipata, amicè in vnum conspirant: Tolle ambientis adionem; à naturali interitu omnia
vindictis: Hinc aurum, quia arctissimo mixtionis vinculo partiumque compactionis vim eludit, putredinem non sentit, nequidem illam *χρὴ* *ὄλεθ*. At certè viuentium substantia rara & dissipabi-
lis, citò vtrunque dissolueretur, nisi à calore proprio & similari foueretur, qui dum ædum formæ subiiciit, ab eâ quæ ad reparationem & vitæ tutelam destinatur, non aliter causa marcoris esse potest,
quam frigidus Sol recedens.

Ergo non est caliditas causa marasmus. 205.

Ponebat Lutetiæ CLAVDIVS GERMANVS Parisinus, A. R. S. H. M. DC. XXX.

DOMINI DOCTORES DISPUTATVRI.

M. Carolus Guillemeau
M. Franciscus Maller.
M. Iacobus Iouin.

M. R. Ord.

M. Petrus Bre.
M. Henricus Launay.
M. Philippus Cardinus de S. Iacques.

M. Dionysius Guerin.
M. Ioannes Riolan.
M. Andreas le Gros.

P. R.

